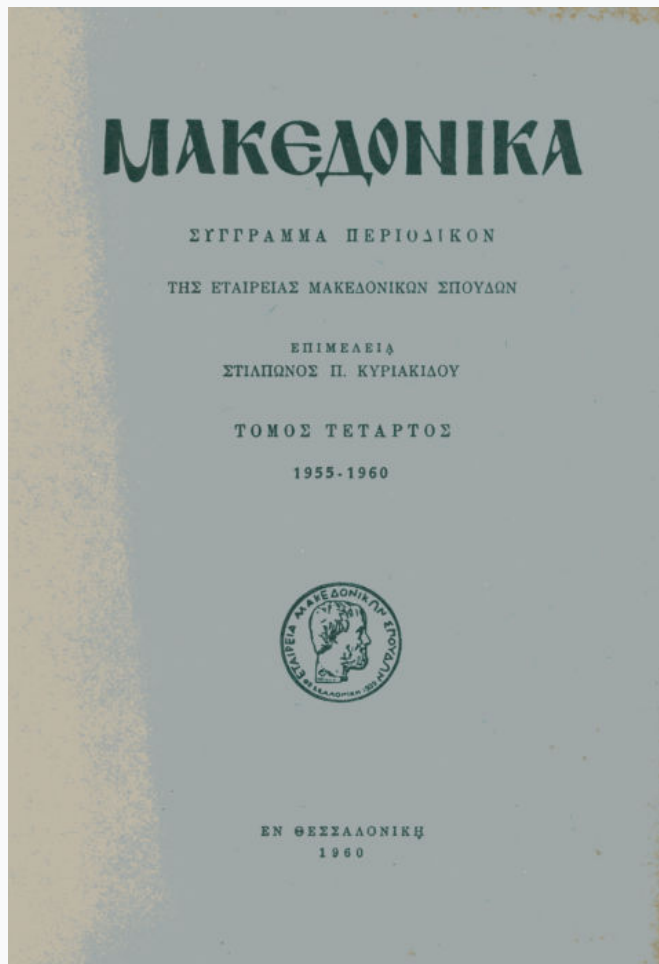

Μακεδονικά

Τόμ. 4, Αρ. 1 (1960)

Βασιλείου Λαούρδα, Ο Μακεδονικός Αγών εις την περιοχήν των Σερρών κατά το 1907 (Εκθέσεις του προξένου Σακτούρη)

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: [10.12681/makedonika.779](https://doi.org/10.12681/makedonika.779)

Copyright © 2014, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυριακίδης Σ. Π. (1960). Βασιλείου Λαούρδα, Ο Μακεδονικός Αγών εις την περιοχήν των Σερρών κατά το 1907 (Εκθέσεις του προξένου Σακτούρη). *Μακεδονικά*, 4(1), 618–620. <https://doi.org/10.12681/makedonika.779>

gers University Press. New Brunswick, New Jersey, 1957. 8ον σελ. XVIII + 365, μετὰ πολλῶν εἰκόνων.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀξιόλογοι καταβάλλονται ἐν Ἀμερικῇ προσπάθειαι πρὸς καλλιέργειαν καὶ προαγωγὴν τῆς περὶ τὸ Βυζάντιον ἐπιστήμης. Εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν προφανῶς ὀφείλεται καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πανεπιστημίου Rutgers περὶ ἐκδόσεως σειρᾶς ἀξιολόγων ἔργων, ἀφορῶντων εἰς τὸ Βυζάντιον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Rutgers Byzantine Series», ἡ διευθύνσις τῆς ὁποίας ἀνείεθ' εἰς τὸν ἑλληνικῆς καταγωγῆς διαπρεπῆ βυζαντινολόγον Peter Charanis, καθηγητὴν ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ. Ὡς πρῶτον βιβλίον τῆς σειρᾶς δημοσιεύεται εἰς ἀγγλικὴν μετὰφρασιν τὸ ἀνωτέρω ὀνομασθὸν ἔργον τοῦ Charles Diehl περὶ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς καταπτώσεως τοῦ Βυζαντίου (Byzance. Grandeur et décadence). Ἡ ἔκλογὴ ὑπὴρξεν ἐπιτυχής, ἐπιτυχὴς δὲ εἶναι καὶ ἡ μετὰφρασις, γενομένη ὑπὸ τῆς Naomi Walford.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ βιβλίον, ἐκδοθὲν πρὸ τεσσαρακονταετίας, εἶναι ἀρκετὰ παλαιόν, ἔκτοτε δὲ οἱ διάφοροι κλάδοι τῆς βυζαντινολογίας ἔχουσι προοδεύσει σημαντικῶς, ἔν τισι δὲ καὶ κατέληξαν εἰς συμπεράσματα διάφορα τῶν ἐπιτιθεμένων ὑπὸ τοῦ Diehl, ὁ διευθύνων τὴν σειρὰν καθηγητῆς Charanis προέταξεν εἰσαγωγὴν, εἰς τὴν ὁποίαν σημειώνει τὰ σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ σημερινὴ βυζαντινολογία ἀφίσταται τῶν γνωμῶν τοῦ Diehl. Ἡ μετὰφρασις εἶναι μὲν ἑλευθέρα, ἀλλὰ παρακολουθεῖ πιστῶς τὸ νόημα τοῦ κειμένου. Ἐλαφρότατα μόνον μεταβολαὶ ἐγένοντο εἰς τινὰς χρονολογίας καὶ εἰς τὰ νομισματικά, διὰ νὰ προσαρμοσθῇ τὸ ἔργον εἰς τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην.

Εἰς τὸν συγχρονισμόν τοῦτον ἀποβλέπει καὶ ἡ εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου προστεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Charanis μακρὰ βιβλιογραφία (σ. 301 - 357) τῶν ἐκδοθέντων μετὰ τὸ βιβλίον τοῦ Diehl ἔργων.

Ἐπιτυχὴς τέλος ἦτο ἡ ἰδέα τῆς εἰκονογραφήσεως τοῦ βιβλίου δι' ἔργων βυζαντινῆς τέχνης. Αἱ ὥραται εἰκόνες ὄχι μόνον καθιστῶσιν ἐπαγωγὸν τὸ βιβλίον διὰ τὸν φιλόστορα ἀναγνώστην, ἀλλ' ἐπαυξάνουσι καὶ τὴν διδακτικὴν αὐτοῦ δύναμιν. Ἐὰν σκοπὸς τοῦ βιβλίου εἶναι νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πολλοῦ κόσμου διὰ τὸ Βυζάντιον, δύναται ἀδιστάκτως νὰ λεχθῇ ὅτι ἐπέτυχε πλήρως.

ΣΤΙΛΛΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Βασιλείου Λαοῦρδα, 'Ο Μακεδονικός Ἀγὼν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Σερρῶν κατὰ τὸ 1907 ('Εκθέσεις τοῦ προξένου Σακτούρη). Ἐκδόσεις κειμένων, σημειώσεως ὑπὸ —. Εἰσαγωγή ὑπὸ Πέτρου Πέννα. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Γ' τόμου τῶν «Σερραϊκῶν Χρονικῶν». Ἀθῆναι 1958. 8ον σ. 144.

Τὸ Ἰδρυμα Μελετῶν τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ περιλαμβάνει καὶ τὴν μελέτην τῆς προσφάτου ἱστορίας, καθ' ἣν ἀνετράπη ἡ μακραίων ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἵμου Τουρκοκρατία καὶ ἐδημιουργήθη τὸ σύγχρονον πολιτικὸν καθεστῶς. Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην κεντρικὴν θέσιν κατέχει ὁ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρουσίας ἑκατονταετηρίδος διεξαχθεὶς μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς Χερσονήσου Μακεδονικὸς Ἀγὼν, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ἦσαν οἱ μεταβαλόντες τὴν κατάστασιν Βαλκανικοὶ Πόλεμοι τοῦ 1912 καὶ 1913. Ὁ ἀγὼν οὗτος παρὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ δὲν ἐμελετήθη μέχρι τοῦδε ἐπαρκῶς, μολοντί ἔχουν γραφῇ ἀρκετὰ, καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἦλθον ἀκόμῃ εἰς φῶς οὔτε ὅλα τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα οὔτε, τὸ καὶ σπουδαιότερον, καὶ τὰ σχετικὰ πρὸς αὐτὸν δημόσια ἔγγραφα, τὰ ἀποκείμενα εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείων καὶ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην θέλον νὰ πληρώσῃ τὸ Ἰδρυμα, ἤρχισεν ἤδη τὴν συγκέντρωσιν τῶν σχετικῶν ἐγγράφων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἕκ τῶν συγκεντρωθέντων δὲ μέχρι τοῦδε ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ἰδρυματος προέβη διὰ τοῦ παρόντος ἔργου εἰς τὴν δημοσίευσιν κατ' ἐκλογὴν ἐκθέσεων τοῦ προξένου Σερρῶν Ἀντωνίου Σακτούρη, εἰς τὰς ὁποίας ἐκτίθεται ἡ ἐν Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ κατάστασις ἀπὸ τῆς 30ης Νοεμβρίου 1906 μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ 1907. Ἐν τέλει ὁ ἐκδότης προσέθεσε καὶ σημειώσεις, συμπληρούσας ἕξ ἄλλων πηγῶν τὰς ἐκθέσεις, καὶ δὴ ἕξ ἐπιστολῶν τοῦ μητροπολίτου Σερρῶν Γρηγορίου καὶ ἰδίᾳ τοῦ μητροπολίτου Δράμας Χρυσοστόμου.

Ὁ Π. Πέννας εἰς τὴν γραφεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ εἰσαγωγὴν ἐξαίρει τὴν ἱστορικὴν σημασίαν τῶν ἐγγράφων σημειῶνων τὰ σπουδαιότερα αὐτῶν διὰ τὴν ἱστορίαν στοιχεῖα. Πράγματι ἡ ἱστορικὴ σημασία τῶν ἐγγράφων διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος εἶναι μεγάλη. Ταῦτα πρῶτον ὀρίπτουν φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Μακεδονίᾳ, διὰ τὸν ὁποῖον ἕως τώρα πολὺ ὀλιγώτερα ἔχουν δημοσιευθῇ ἢ διὰ τὸν ἐν τῇ Δυτικῇ Μακεδονίᾳ, δεύτερον ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ κατηγορία περὶ τῆς συνεργασίας τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν Τούρκων ἐναντίον τῶν ζητούντων τὴν ἐλευθερίαν των Βουλγάρων εἶναι μῦθος κακόβουλος, τρίτον ὅτι καὶ εἰς τὰς βορειοτέρας περιοχὰς τοῦ Πιεραισίου, τοῦ Μελενίκου καὶ τοῦ Ραζλόκ ὑπῆρχεν ἑλληνικὸς πληθυσμός, ὁ ὁποῖος, ὡσάκις ἠσθάνετο ἐαυτὸν ἀπηλλαγμένον τῆς ἀμέσου ἀπειλῆς τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων, ἐπανήρχετο εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τέταρτον ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν μεταρρυθμίσεων Γάλλοι ἀξιωματικοί, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί των ἄλλων ἐθνῶν, ἥσκουν ἀσυστόλως φιλοβουλγαρικὴν πολιτικὴν καὶ πέμπτον ὅτι ἡ ἔνοπλος ὁργάνωσις εἰς τὴν περιοχὴν Σερρῶν καθυστέρησε πολὺ, ὀφείλεται δὲ κυρίως εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ Σακτούρη καὶ τοῦ παρ' αὐτῷ ὑπηρετήσαντος ἀξιωματικοῦ Φλω-

ριᾷ, ἐνῷ αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι ἤδη καὶ πρὸ τοῦ 1901 εἶχον εἰσθρεύσει εἰς τὴν περιοχὴν καὶ ἐξεβιάζον τὸν πληθυσμὸν διὰ φόνων καὶ ἐμπρησμῶν, ὅπως προσέληθι εἰς τὸν Βουλγαρισμόν.

Χρησιμώτατα εἶναι καὶ τὰ ἀκολουθοῦντα τὰς σημειώσεις εὐρετήρια τῶν τοπωνυμίων, τοῦ περιεχομένου τῶν ἐγγράφων, τῶν προσώπων καὶ τῶν θεμάτων, τὰ ὅποια διευκολύνουν πάρα πολὺ τὴν χρῆσιν τοῦ βιβλίου.

Ἡ ἐκλογή τῶν ἐγγράφων εἶναι ὁμολογουμένως ἐπιτυχής, νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὴ ἡ σκέψις νὰ παραλειφθοῦν μέρη, τὰ ὅποια κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐκδότου δὲν παρουσιάζουν γενικώτερον ἐνδιαφέρον. Οἰαδήποτε περικοπὴ εἰς ἔγγραφα, χρησιμοποιούμενα ὡς ἀποδεικτικὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα, μειώνει τὴν ἀξίαν αὐτῶν, διότι πλὴν τοῦ ὅτι ἀφήνεται εἰς τὴν ὑποκειμενικὴν κρίσιν τοῦ ἐκδότου ὁ διαχωρισμὸς τῶν περιεχομένων τοῦ ἐγγράφου εἰς γενικώτερον καὶ μερικώτερον ἐνδιαφέροντα, κλονίζεται καὶ ἡ ἀξιολογία τῶν δημοσιευομένων. Ὁ καχύποπτος καὶ πολλάκις κακόβουλος ἀναγνώστης δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι σχολίμως ἐξελέγησαν τὰ πολιτικῶς συμφέροντα, παρελείφθησαν δὲ τὰ μὴ συμφέροντα.

Τέλος παρατηρῶ ὅτι δὲν κατεβλήθη ἡ δέουσα ἐπιμέλεια διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων, τὰ ὅποια εἶναι ἀρκετὰ καὶ μάλιστα εἰς κύρια ὀνόματα. Οὕτως ἐπανειλημμένως γράφεται Ροζλοκίου ἀντὶ Ραζλοκίου (σ. 7, 8), Στουρνάρης ἀντὶ Στουρνάρας (σ. 10), ἐν εἴδῃ ἀντὶ ἐν εἴδει (σ. 8) καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ